

ефективність виробничого підрозділу визначається рівнем отриманого прибутку й саме тому їхні рішення повинні бути економічно обґрунтованими. А по-друге, головні спеціалісти виступають в ролі керівників відповідних служб, до складу яких входять спеціалісти низового рівня, отже ці фахівці повинні мати необхідні знання, вміння та навички з управління персоналом, психології управління, конфліктології, основ педагогіки та психології, соціології тощо.

За одними даними, на сьогодні в національному господарстві налічується приблизно 1 млн. посад керівників. Інші дані свідчать про те, що нині для промисловості та сільського господарства необхідно менеджерів десь приблизно від 200 тис. до 100 тис. осіб [1; с. 245]. Очевидним є той факт, що таку потребу в короткий термін вищі навчальні заклади задовольнити не зможуть. Тобто, нагальною є проблема підготовки не лише "чистих" агрономів, зоотехніків, інженерів, а й вчених агрономів-менеджерів, зооінженерів-менеджерів, інженерів-менеджерів тощо.

Література

1. Будзан Б. Менеджмент в Україні: сучасність і перспективи / Б. Будзан. - К.: Вид-во Соломії Павличко "Основи", 2001.- 349 с.
2. Менеджмент і маркетинг: Навчальний посібник / [Перебийніс В.І., Бойко Л.М., Писаренко В.В., Адоньєв Є. А., Брагінець С.М., Малиш Н.М., Перебийніс О. В., Семененко О.Г., Федірець О.В.]; за ред. В.І. Перебийніса.- Полтава: ФОП Говоров С. В., 2007.- 344с.

ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЯК АКТУАЛЬНИЙ НАПРЯМОК ОСВІТНІХ ПРОЕКТІВ

Ангелова О.В. (Полтава)

Втілюючи в життя ідеї стійкого розвитку і усвідомлюючи цінність захисту довкілля, однією з невід'ємних складових державної стратегії має бути природоохоронне виховання молоді і формування екологічної компетентності. І остання має бути не просто рівноцінною разом з формуванням життєвої, професійної або будь-якої іншої компетентності, а бути їх невід'ємною частиною.

У нашій країні побудована розгалужена система екологічної освіти, яка керується «Концепцією екологічної освіти», «Концепцією національного виховання», Законом «Про освіту», Законом «Про вищу освіту» і іншими нормативно-правовими актами. Вона функціонує на всіх рівнях – починаючи від дошкільної освіти закінчуючи вищими учбовими закладами і далі.

Але, виходячи з сучасних тенденцій, очевидно, що цих зусиль недостатньо для того, щоб Україна могла втілити в життя концепцію стійкого розвитку. Для якісного поліпшення цієї ситуації однієї з головних завдань є виховання екологічно культурного і свідомого населення. В такому разі формування екологічної компетентності покликане служити провідником екологічної культури, забезпечувати реалізацію розвиваючого аспекту особистості і створювати мотивацію для ціннісної орієнтації.

Екологічна компетентність – це здатність особи самостійно переносити і комплексно застосовувати загальнонавчальні вміння і наочні знання для проектування і організації екологічно безпечної діяльності в навчальних проблемних ситуаціях на користь стійкого розвитку, здоров'я людини і

безпеки життя.

В зв'язку з цим, при проектуванні екологічного аспекту навчання слід передбачати, аби він пронизував усі ключові компетентності, які формує загальна освіта.

Необхідно розвивати аспект формування екологічної компетентності і в середній, і у вищій школі. Особливу увагу слід звернути на студентську молодь, яка не здобула належної екологічної освіти і яка часто показує неусвідомленість по відношенню до природи. Розвитком цього аспекту слід зайнятися як державі, так і органам студентського самоврядування. Ми вважаємо, що на первинних етапах актуальним буде анкетування молоді, що буде однієї з частин системи моніторингу.

Важливим є формування екологічної компетентності і поза навчальними закладами. Його, на відміну від освітніх реформ, можна привести в дію вже зараз за допомогою органів студентського самоврядування, громадських організацій і державної підтримки. Для цього необхідно, щоб суспільна діяльність була спрямована на:

- усвідомлення наслідків діяльності людства для кожного індивідуума зокрема (наслідків для здоров'я, особистих перспектив, майбутнього нащадків);
- усвідомлення власного вкладу в забруднення або у відновлення довкілля (того, як кожна особа впливає на побутовому рівні, включаючи власну безвідповідальність);
- усвідомлення того, що може зробити кожна людина на особистому і повсякденному плані (проектування і введення нового способу життя – економія ресурсів, вклад в екологічні рухи, виховання дітей);
- досягнення видимих результатів в індивідуальному і глобальному масштабах (дії, що дозволяють чітко відчутти результати, – зниження антропогенного навантаження, поліпшення здоров'я, моральне задоволення).

Таким чином, метою сучасного етапу загальної екологічної освіти стає формування в учня або студента екологічної компетентності, а також нових етичних норм, нового стилю мислення і соціальної поведінки. Розробка проектів, спрямованих на досягнення цих перспектив, є нагальною потребою сьогодення.

Як писав Луїс Батон: «Одне з двох: або люди зроблять так, що буде в повітрі менше диму, або дим зробить так, що на Землі стане менше людей». Тому формування екологічної компетентності є одним з необхідних аспектів сьогодишнього життя. Потрібно стежити за тим, щоб поступово ставало само собою зрозумілим усвідомлення всієї важливості збереження і дбайливого відношення до довкілля.

Література

1. Модель формування екологічної компетентності майбутніх фахівців водного транспорту / Ольга ГУРЕНКОВА // Науково-методичний журнал: «Неперервна професійна освіта: теорія і практика». — 2008. — N 1. — С. 25-30. [електронний ресурс]: http://www.nbuv.gov.ua/Portal/Soc_Gum/npo/2008_1/articles/2008/08_01npoogmfe.pdf
2. Экологические проблемы устойчивого развития общества [Текст]: учебное пособие для студентов вузов / Ф.Н. Рыжков, В.И. Томаков, В.М. Попов, В.В. Юшин. — Курск: КурскГТУ, 1999. — 106 с.

3. Захлебный А.Н. Экологическая компетенция как новый планируемый результат экологического образования / А. Н. Захлебный, Е. Н. Дзятковская // Стандарты и Мониторинг в образовании. – 2008. – №2 . – С. 11-15.

ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ РОБОТИ З МОЛОДШИМИ ШКОЛЯРАМИ

Бабенко Ю.Ф. (Полтава)

У даній статті аналізується проблема щастя молодших школярів в умовах гуманістичної освіти. Ґрунтуючись на твердженні, що нещасна людина не може зробити щасливим іншого, розглядаємо основні чинники, що впливають на здатність вчителя бути щасливим. Представлені організаційні форми по становленню позиції щасливої людини в молодшому шкільному віці. Розкриваємо роль педагога у вихованні щасливого покоління. Ключові слова: щастя молодших школярів, формування здатності бути щасливим, організаційні форми становлення позиції щастя, виховання щасливої людини. У наш час гостро встає питання про виховання щасливого покоління. Складна психологічна обстановка в суспільстві, приводить до того, що дитя не здатне випробувати щастя в повсякденному житті. У молодшому шкільному віці велику роль грає, яку атмосферу створює вчитель в класі, і від цього залежатиме емоційний стан кожного з учнів. Уміння поглянути на життєву подію з іншого боку – найважливіша особливість бути щасливим. Саме цьому і учити будь-яка наукова дисципліна, тому можна сказати, що хороше навчання – передумова розвитку щасливих дітей. Термін "щастя" використовується у філософії, психології, педагогіці, культурології для позначення орієнтації людини в світі цінностей, формування життєвої позиції, особового відношення до себе, світу, суспільству. Старогрецький філософ Арістотель перший почав систематично досліджувати поняття щастя. Він визначав щастя як факт людського життя, вирішальним чином залежний від індивіда, що самого діє: "Щасливе життя і щастя полягають в тому, аби жити добре, а добре жити – означає жити добродійно, оскільки вище благо – це щастя, і воно – мета, а досконала мета – насправді, то живучи добродійно, ми можемо бути щасливі і володіючи вищим благом".

Діоген, що сидів в бочці, вважав, що місце щастя – наша душа, особова структура людини: "Якщо щастя розміщується в моїй душі, а не поза мною, тоді не мають значення такі засоби існування, як житло, одяг, живлення + тоді і бочка може стати місцем проживання людини". На його думку, щастя розміщується лише в душі, а значить, шукати щастя слід в самому собі – і ніде більш. Люди вважають за краще шукати щастя поза своїм "Я" – тоді легко посилатися на невдачу і важкі обставини. Головне не переплутати гострі скороминущі відчуття (такі, як розкіш, слава, влада і тому подібне) з глибоким внутрішнім духовним відношення до життя, або момент життя – а саме стосунки до життя, а не свої відчуття (Е.П. Павлова і Н.Е. Щуркова). З точки зору філософії щастя виражає оцінне відношення людини до життя. З позиції психології щастя складається з відчуттів, сприйняття, емоцій, інтелекту, діяльності. Отже, щастя є сукупність емоційно-оцінних стосунків людини до життя, що визначають загальний стан суб'єкта (бадьорість, радість, оптимізм). Віра в те, що "щастя є", є для людини психологічною підтримкою у важких ситуаціях. Воно виконує захисну функцію, виступаючи в ролі захисту від